

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **R. W.**,
skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 i 5 k.k.,
po rozważeniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2025 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 25 lipca 2024 r., IV Ka 263/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu
z dnia 22 lutego 2024 r., III K 2161/20,

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;
2. obciążyć skazanego **R. W.** kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 25 lipca 2024 r., IV Ka 263/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22 lutego 2024 r., III K 2161/20, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa **R. W.**, który został uznany za winnego czynu z art. 13

§ 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 i 5 k.k., za który wymierzono mu prawomocnie karę 200 stawek dziennych grzywny, po 50 zł każda stawka.

W kasacji obrońca podał zakres zaskarżenia jako „w części dotyczącej winy – na korzyść skazanego” i zarzucił „rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie normy prawnej zawartej w art. 13 § 1 KK, polegającej na zakwalifikowaniu sprawcy czynu jako ugodnego usiłowania, podczas gdy należało je zakwalifikować jako niekaralne przygotowanie do popełnienia czynu”, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Świdnicy, jako Sądowi odwoławczemu, do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja okazała się niedopuszczalna, dlatego też Sąd Najwyższy pozostawił ją bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jednocześnie zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k., do którego odsyła powołany art. 530 § 2 k.p.k., odmowa przyjęcia środka odwoławczego następuje m.in. jeżeli jest on niedopuszczalny z mocy ustawy. Kasacja obrońcy skazanego R. W. została przyjęta do rozpoznania zarządzeniem Przewodniczącej IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Świdnicy (k. 367). Z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k., pomimo formalnego przyjęcia kasacji, Sąd Najwyższy nie jest zwolniony od obowiązku zbadania czy kasacja odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., w tym czy jest dopuszczalna w świetle obowiązującego prawa – art. 429 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2024 r., IV KK 246/24).

Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie wobec R. W. prawomocnie orzeczono karę grzywny, podstawy kasacyjne były zawężone do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1

k.p.k.). Kasacja obrońcy skazanego nie zawierała zarzutów wskazujących na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Jedyne zarzut kasacji dotyczył rażącego naruszenia prawa materialnego – błędnego zastosowania art. 13 § 1 k.k. (notabene, który jest zarzutem błędnie sformułowanym, bowiem Sąd odwoławczy nie stosował przepisów prawa materialnego utrzymując zaskarżony wyrok w mocy i jedynie kontrolując wyrok Sądu I instancji). Nie był on ani formalnie (poprzez literalne wskazanie w jego treści), ani merytorycznie zarzutem wskazującym na uchybienie o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Dlatego też kasację obrońcy skazanego należało uznać za niedopuszczalną, a w konsekwencji pozostawić bez rozpoznania z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

r.g.